

[Socialministeren.]

ringslovens dagpengeydelse, at hjælp normalt ikke kan ydes uden for dagpengeperioden. Når der står „normalt“, betyder det jo, at der for sådanne særlige tilfælde som dem, det ærede medlem hr. Chr. Madsen nævnte, er en ventil, man kan ty til.

I øvrigt lægger jeg som de ærede ordførere meget stærk vægt på revalideringsprincippet i dette lovforslag, der jo er en følge af de love, vi gennemførte sidste år om invalidepension. Det gælder jo om så længe som muligt at bevare revalideringschancen; sådan som vi nu har bygget lovgivningen op, kan vi vel populært sige, når talen er om hjælp, at der kan være temmelig langt fra sygesengen til revalideringsværkstedet, og at denne periode kan være meget belastende for de enkelte familier, og det kan vi råde bod på gennem den lovgivning, som her anbefales af alle.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Niels Mørk: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning
vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ophævelse af lov angående pensionering af militæretaternes underklasser samt om invalideforsørgelse. (Ophævelse af den overordentlige invalidefond).

(Lovforslaget (nr. 8) findes i tillæg A. sp. 21, fremsættelsen i tidenden sp. 50).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Niels Mørk: Dette lovforslag tager sigte på at ophæve den mere end 100 år gamle lov af 9. april 1851 og dermed også den overordentlige invalidefond, hvis formue andrager godt 400.000 kr. I stedet for foreslås det at overføre fondens midler til et legat,

hvis formål skal være at yde understøttelse til tilskadekomne værnepligtige og deres efterladte.

Da det i hvert fald for mig at se virker lidt uklart, hvordan denne historie skal administreres, kunne jeg godt tænke mig, at vi fik lejlighed til at kigge på dette i et udvalg; i øvrigt kan jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Enggaard: Den lov, som det foreliggende lovforslag drejer sig om, har jo en meget lang forhistorie. Loven er af 9. april 1851, men nogle af de legater, der er tale om, har deres rod helt tilbage til krigene 1807-1814.

Det kan umiddelbart synes meget velbegrunder og praktisk at slå en række gamle og til dels meget små legater sammen, men det er vel alligevel sådan, at det er med nogen tøven, man nu foreslår, at den overordentlige invalidefond ophæves, og at der udarbejdes en ny legatfundats.

Den højtærede socialminister siger i sin fremsættelse, at hensigten er, at midlerne fortsat kan anvendes på den måde, der under de ændrede forhold må anses for nærmest og bedst stemmende med givernes ønske.

Venstre ønsker gerne at drøfte dette problem nærmere i et udvalg. Vi finder, at der må vises en betydelig veneration over for de personer, der i sin tid har skænket midler til forsørgelse af krigsinvalid og deres efterladte. Vore bestræbelser må samles om at udforme den ny fundats under hensyn til den ånd, som givernes har været besjælet af, det skylder man givernes; men det er for venstre også et spørgsmål af en vis principiel rækkevidde.

Hvis den opfattelse breder sig, at legatstiftere kan risikere, at deres opsparede midler anvendes til andre formål end fundatsens, vil det kunne få konsekvenser også for omfanget af fremtidige legater, og det er i lyset af disse betragtninger, vi gerne vil se på bl. a. lovforslagets kortfattede formulering af formålet. Det forekommer mig, at sidste del af formålsparagraffens første punktum: „støtte i trangstilfælde til det værnepligtige personel og til dets velfærd“, trænger til en stramning, for at man med større sikkerhed kan vide, at der disponeres i givernes ånd. Begrebet velfærd i forbindelse med værnepligten dækker jo i dag over så vidt